

ÚRSKURÐARNEFND UM VIÐSKIPTI VIÐ FJÁRMÁLAFYRIRTÆKI

Fjármálaeftirlitið · Suðurlandsbraut 32 · 108 Reykjavík · Sími: 525 2700 · Fax: 525 2727

Ár 2006, föstudaginn 27. október, er fundur haldinn í Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Guðjón Ólafur Jónsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Grétar Grétarsson, Gunnar Viðar og Íris Ösp Ingjaldsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 14/2006:**

M
gegn
fjármálatækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r:

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar, og fjármálafyrirtækið F, hér eftir nefnt varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefnd 15. júní 2006 með kvörtun A, hrl., f.h. sóknaraðila, dagsettri 9. sama mánaðar. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 19. júní 2006, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi hans, dagsettu 6. júlí 2006. Bréfið var sent lögmanni sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 7. júlí 2006, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi lögmannsins, dagsettu 31. júlí 2006. Frekari gögn bárust með bréfi lögmanns sóknaraðila, dagsettu 22. september 2006.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 29. september og 27. október 2006.

II.

Málsatvik.

Af gögnum málsins verður ráðið að sóknaraðili hafi með afsali, dagsettu 7. júní 2005, eignast fasteignina að B. Afsalsgjafi var faðir sóknaraðila, C, Hinn 1. september 2005 greiddi sóknaraðili inn á þrjár kröfur varnaraðila. Var ein (nr. 0301-020096) á hendur bróður sóknaraðila, D, vegna skuldar samkvæmt veðskuldabréfi. Greiddi sóknaraðili inn á kröfuna kr. 10.348.593. Önnur krafa var vegna skuldar tryggða með tryggingarbréfi nr. I, og greiddi sóknaraðili kr. 6.527.430 inn á þá skuld. Þriðja krafan var vegna skuldar E, samkvæmt veðskuldabréfi og greiddi sóknaraðili kr. 2.521.317 inn á þá skuld.

Ágreiningslaust er með aðilum að ofangreindar skuldir hafi allar með einum eða öðrum hætti verið til komnar vegna rekstrar E, og hafi þær verið tryggðar með veði í fasteign sóknaraðila, sem eins og fyrr sagði var áður í eigu föður hans. Vanskil munu hafa orðið um síðustu aldamót á greiðslu skulda þeirra sem tryggðar voru með veði í umræddri fasteign og fyrrgreint félag orðið gjaldþrota. Munu þá, að sögn sóknaraðila hafa hafist viðræður við varnaraðila um greiðslu áhvílandi veðskulda á fasteigninni B, Mun áður nefndur D, bróðir sóknaraðila, m.a. hafa selt fasteign sína í ágúst 2000 og kr. 4.000.000 af þeirri greiðslu runnið, fyrir milligöngu tiltekins fasteignasala, til varnaraðila. Kveður sóknaraðili samkomulag hafa verið um að fjárhæðin skyldi renna til uppgreiðslu láns, sem tryggt hafi verið með tryggingarbréfi nr. I.

Nauðungarsala var auglýst á fyrrgreindri fasteign. Kveður sóknaraðili að þá hafi orðið að samkomulagi við varnaraðila árið 2001 að faðir hans fengi eignina aftur til sín gegn greiðslu á kr. 17.500.000, sem síðar hafi verið hækkuð í kr. 19.000.000. Hafi verið

gerð krafa um það af hálfu varnaraðila að kr. 1.500.000 yrðu greiddar strax og hafi D, bróðir sóknaraðila, greitt þá fjárhæð til varnaraðila 11. júní 2001.

Varnaraðili óskaði eftir nauðungarsölu á téðri fasteign með beiðnum, dagsettum 25. nóvember 2004 og 22. mars 2005.

Með bréfi lögmanns sóknaraðila til varnaraðila, dagsettu 27. febrúar 2006, var kvartað yfir viðskiptaháttum varnaraðila. Erindið var ítrekað með bréfi lögmannsins til varnaraðila, dagsettu 27. mars 2006. Varnaraðili svaraði erindinu með bréfi, dagsettu 3. apríl 2006. Kvaðst hann eiga í stökustu vandræðum með að ráða fram úr umkvörtunarefni sóknaraðila, en að svo miklu leyti sem það yrði gert, væri kröfum sóknaraðila hafnað.

Málið barst úrskurðarnefndinni með kvörtun, dagsettri 9. júní 2006.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili gerir „ítrustu endurgreiðslukröfur“ á hendur varnaraðila og áskilur sér rétt til skaðabóta vegna tjóns og óþæginda sem hann telur framgöngu varnaraðila í málinu hafa bakað honum. Sóknaraðili telur „ómögulegt að tilgreina kröfu sína í fjárhæð“. Hann telur þó ljóst að krafa hans sé a.m.k. endurgreiðsla þeirrar fjárhæðar sem hann innti af hendi 1. september 2005, kr. 6.527.430, til greiðslu á skuld samkvæmt tryggingarbréfi sem átti að hafa verið greidd upp með greiðslu að fjárhæð kr. 4.000.000 hinn 11. ágúst 2000. Þá kveður sóknaraðili kröfu sína lúta að bótum vegna umtalsverðs kostnaðar við rekstur máls síns. Hafi kostnaður vegna starfa þáverandi lögmanns sóknaraðila numið kr. 300.00 (sic) og kostnaður við störf núverandi lögmanns liðlega kr. 125.000 og sjái ekki fyrir endann þar á. Þá hafi sóknaraðili haft umtalsverðan kostnað af ferðum sínum vegna málsins. Ennfremur telur sóknaraðili forsendur til greiðslu miskabóta samkvæmt 26. gr. skaðabótalaga nr. 50, 1993 vera fyrir hendi. Þá hafi varnaraðili og kafið bróður hans um greiðslu á kr. 1.500.000, sem greiddar hafi verið 11. júní 2001. Loks komi til „verulegur vaxta og verðbótakostnaður vegna málsins.“ Sóknaraðili óskar eftir afstöðu úrskurðarnefndarinnar til þess hvort varnaraðila hafi verið heimilt „að taka 3.258.700 kr. af greiðslu sem innt var af hendi 11. ágúst 2000 og greiða beint inn á ávísanareikning fyrirtækisins E, í stað þess að nota fjárhæðina til uppgreiðslu tryggingarbréfs með veði á 5. veðrétti í fasteign föður [sóknaraðila].“

Sóknaraðili telur ýmist sig eða sig og bróður sinn hafa verið látna tvígreiða andvirði sjálfskuldarábyrgðarbréfs sem fyrrnefnt tryggingarbréf hafi verið til tryggingar á. Þá hafi bróðir sóknaraðila verið knúinn til að samþykkja hækkun á áður samþykktu samkomulagi um verð vegna eignarinnar úr kr. 17.000.000 í kr. 19.500.000. Telur sóknaraðili eðlilegt að sú fjárhæð verði endurgreidd.

Sóknaraðili kveður áðurnefnda ráðstöfun kr. 3.258.700 hafa verið þvert á samkomulag sem búið hafi verið að gera við bankann. Hafi varnaraðili misnotað sér herfilega stöðu sína og gert sóknaraðila að marggreiða skuldir sem varnaraðili hafi haft veð fyrir í B.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að máli þessu verði vísað frá úrskurðarnefndinni, en til vara að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili styður aðalkröfu sína þeim rökum að kröfugerð og málatilbúnaður sóknaraðila fullnægi engan veginn áskilnaði b- og e-liða 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, dagsettra 8. júní 2000. Verði krafa sóknaraðila ekki metin til fjár, auk þess sem málið sé svo óljóst og illa upplýst að vonlaust sé fyrir varnaraðila að verjast því. Varnaraðili kveður sóknaraðila enga tilraun hafa gert til

að skýra mál sitt frekar í kvörtun sinni til nefndarinnar, þrátt fyrir að varnaraðili hafi áður lýst því yfir að hann ætti í stökustu vandræðum með að skilja umkvörtunarefni sóknaraðila eins og það var sett fram í bréfi hans, dagsettu 3. apríl 2006.

Varnaraðili bendir á að eina samband hans og sóknaraðila sé að sóknaraðili hafi greitt kr. 19.500.000 til uppgreiðslu á áhvílandi lánum á fasteign sinni. Inn í málið séu hins vegar dregin ýmis atriði sem ekki virðist tengjast sambandi aðila og geri það málið enn ruglingslegra.

Áhrærandi varakröfu sína kveðst varnaraðili ekki kannast við að hafa samið um að kr. 19.500.000 skyldu duga til uppgreiðslu á öllum áhvílandi skuldum, óháð því hvort varnaraðili hafi verið kröfuhafi þeirra eða einhver annar. Þá kveður varnaraðili kr. 4.000.000, sem greiddar voru 11. ágúst 2000, hafa verið ráðstafað með þeim hætti að kr. 741.300 hafi verið ráðstafað inn á skuldabréf nr. H, og kr. 3.258.700 inn á tékkareikning E, nr. J.

V.

Niðurstaða.

Samkvæmt e-lið 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki fjallar nefndin ekki um mál, sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar.

Kröfugerð sóknaraðila er ekki svo skýr sem vera skyldi. Eins og fyrr er rakið gerði sóknaraðili í bréfi lögmanns hans til varnaraðila, sem kvörtun hans grundvallast á, „*ítrustu endurgreiðslukröfur*“ og kröfu um ótilgreindar skaðabætur vegna tjóns og óþæginda. Í bréfi lögmannsins til úrskurðarnefndarinnar kemur fram það álit sóknaraðila að honum sé „*ómögulegt að tilgreina kröfu sína í fjárhæð*“. Telur sóknaraðili að krafa hans sé a.m.k. krafa um endurgreiðslu tiltekinnar fjárhæðar, sem hann innti af hendi 1. september 2005, auk kröfu um ótilgreindar bætur vegna miska, lögmanns- og ferðakostnaðar og verulegs „*vaxta og verðbótakostnaðar*“. Sóknaraðili vísar og til þess að varnaraðili hafi krafist bróður hans um greiðslu á kr. 1.500.000, sem greiddar hafi verið 11. júní 2001.

Framangreindu til viðbótar er málatalilbúnaður sóknaraðila um margt óljós og ruglingslegur. Þannig segir t.d. í bréfi sóknaraðila til varnaraðila, dagsettu 27. febrúar 2006, sem kvörtun sóknaraðila grundvallast á, að sóknaraðili styðji kröfur sínar þeim rökum að hann hafi tvígreitt skuldir D, bróður hans, auk þess sem varnaraðili hafi ekki sinnt því að ganga með formlegum hætti frá því samkomulagi sem náðst hafi í júní 2001. Í bréfi sóknaraðila til nefndarinnar, dagsettu 31. júlí 2006, segir hins vegar að sóknaraðili og nefndur D, hafi tvígreitt kröfuna. Af málatalilbúnaði sóknaraðila verður helst ráðið að hann geri athugasemdir við hvernig varnaraðili hafi ráðstafað kr. 4.000.000 sem ráðstafað var til varnaraðila af söluandvirði fasteignar bróður hans hinn 11. ágúst 2000. Kveðst sóknaraðili óska eftir afstöðu úrskurðarnefndarinnar til þess hvort varnaraðili hafi verið heimilt „*að taka 3.258.700 kr. af greiðslu sem innt var af hendi 11. ágúst 2000 og greiða beint inn á ávísanareikning fyrirtækisins E, í stað þess að nota fjárhæðina til uppgreiðslu tryggingarbréfs með veði á 5. veðrétti í fasteign föður [sóknaraðila]*“. Ekki hefur verið útskýrt af hálfu sóknaraðila á hvaða grundvelli hann geti haft uppi kröfu á hendur varnaraðila vegna ráðstöfunar varnaraðila á þessari greiðslu þriðja manns. Sama gildir um þær kr. 1.500.000, sem sóknaraðili kveður bróður sinn hafa verið knúinn til að greiða varnaraðila í júní 2001, en af málatalilbúnaði sóknaraðila virðist mega ráða að hann telji sig eiga kröfu á hendur varnaraðila vegna þessa.

Sóknaraðili nýtur aðstoðar lögmanns við málarekstur sinn. Samkvæmt því sem að framan er rakið þykir kröfugerð sóknaraðila svo óskýr og málatalilbúnaður hans að öðru leyti það óljós að mál þetta getur ekki talist tækt til efnislegrar úrlausnar. Verður því ekki

hjá því komist að vísa því úrskurðarnefndinni, sbr. e-lið 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, dagsettra 8. júní 2000.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Máli sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, fjármálafyrirtækinu F, er vísað frá úrskurðarnefndinni.

Reykjavík, 27. október 2006.

Guðjón Ólafur Jónsson

Geir Arnar Marelsson

Grétar Grétarsson

Gunnar Viðar

Íris Ösp Ingjaldsdóttir